

[Per Federspiel.]

diplomatiske praksis. Jeg sigter her navnlig til bestemmelsen i artikel 12 i konventionen om, at det skal godkendes af modtagerstaten, hvilke lokaler og lokaliteter en diplomatisk repræsentation må disponere over uden for missionens eller gesandskabets og ambassadens egentlige sæde. Det åbner i virkeligheden muligheder for at velsigne en praksis, der har dannet sig i flere lande, nemlig at samle diplomaterne i en slags ghetto, så de ikke har den samme mulighed som før for frit samkvem med den befolkning, som de er akkrediteret. Jeg vil meget håbe, at vi ikke kommer ind på en praksis af den art herhjemme.

Der er også en principiel bestemmelse, som siger, at normalt eller principielt skal udsendte diplomater være af udsenderstatens nationalitet. I disse tider, hvor vi håber på en åben verden, fri etablering osv., må det siges at være en restriktion. Jeg minder om, at vi næppe havde haft nogen Bernstorff her i landet, hvis denne regel havde været gældende. Spørgsmålet er jo, om diplomatiet ikke efterhånden bliver en international profession så specialiseret, at mange lande ikke råder over det fornødne uddannelsesapparat osv. og ligefrem må engagere udenlandske sagkyndige til at være deres diplomatiske repræsentanter. Der er jo ingen grund til at tro, at de ikke skulle gøre dette på fortræffelig måde. Men det er altså heller ikke forbudt; det er kun principielt, at man skal være af udsenderstatens nationalitet. Jeg gør opmærksom på, at det er et lille tilbageskridt fra den liberalisering, som man ellers håber på i internationale forhold.

Med disse bemærkninger skal jeg anbefale lovforslaget til hurtig og velvillig behandling.

Else-Merete Ross: Så vidt jeg forstår, er der det særlig interessante ved dette lovforslag, at en konventionstekst, omend kun delvis, sættes i kraft her i landet som lov. En sådan fremgangsmåde har været benyttet af adskillige andre lande; men det er første gang, vi benytter den her. Da jeg intet særligt har at føje til det, de foregående ordførere har sagt, skal jeg indskrænke mig til at give tilslutning til lovforslaget på det radikale venstres vegne.

Gert Petersen: Jeg skal ikke bemærke meget til lovforslaget; vi må se nærmere på detaljerne i et udvalg.

Jeg har forstået, at der først og fremmest er tale om en kodificering af, hvad der har været og er sædvane i, som det blev sagt, den gamle verdens civiliserede stater — det er måske en af de få ting, vi så har at være stolte af i den gamle verden; der er så meget, som jeg nu ikke er særlig stolt af, hvad denne civilisation angår. Men det er da naturligvis udmærket, at vi kan behandle hinanden høfligt osv., og det letter vel også det internationale diplomati.

Jeg vil hilse den, så vidt jeg har forstået, i hvert fald umiddelbart eneste egentlige nydannelse velkommen, dette, at to eller flere stater kan akkreditere samme person som repræsentationschef i en anden stat. Jeg er klar over, at det er noget, som især er kommet ind i konventionen på foranledning af de afrikanske stater, de mange nye stater; men jeg tror, at den gamle, civiliserede verden måske her kan få noget ud af det, som er inspireret af — jeg ved ikke, om der skulle ligge det i en tidligere talers ord — de mindre civiliserede lande. Jeg tror, at f. eks. de nordiske lande vil kunne have megen fornøjelse fremover af denne nye bestemmelse.

Udenrigsministeren (Poul Hartling): Det er jo en ren fornøjelse, at man for tredje gang kan sige tak for velvillige og positive bemærkninger.

Det ærede medlem hr. K. Axel Nilsen ønskede en udvalgsbehandling. Det er klart, at hvis man ønsker min medvirken i dette arbejde, er jeg rede til det.

Det ærede medlem hr. Bøgholm komplimenterede de embedsmænd, som havde ansvaret for den danske tekst. Jeg takker for den kompliment, og jeg glæder mig til at lade den gå videre. Så kan man nok tilgive emolumentet.

Det ærede medlem hr. Per Federspiel ville også gerne drøfte det principielle i et udvalg, og jeg kan sige både på egne og på justitsministerens vegne, at vi er opmærksom på det, der blev nævnt fra artikel 22 om ro, orden og værdighed for repræsentationerne.

Jeg kan også takke fru Else-Merete Ross